

Sygn. akt V CNP 45/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi L. G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 września 2016 r. sygn. akt III Ca (...)
w sprawie z powództwa L. G.
przeciwko Gminie P. oraz Przedsiębiorstwu I. Sp. z o.o. w P. w likwidacji
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2019 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Równocześnie, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku posiada ściśle określony cel – służąc uzyskaniu prejudykatu

w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., niezbędnego do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z 424⁵ § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) i wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego i jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych.

Przedstawiona skarga wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 7 września 2016 r. nie czyni zadość wymaganiu wskazanego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Skarżący ograniczył się do wskazania, że zaskarżony wyrok jest prawomocny i jego wzruszenie w drodze innych środków prawnych jest niemożliwe, gdyż z uwagi na wartość przedmiotu sporu powodowi nie przysługiwało prawo do wniesienia skargi kasacyjnej (k. 2). Skarga nie zawiera odniesienia do kwestii dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania i skargi nadzwyczajnej, wprowadzonej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. ustawy o Sądzie Najwyższy (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.), chociaż została wniesiona po dniu 3 kwietnia 2018 r., tj. po dniu wejścia w życie wskazanej ustawy (por. w związku z tym postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2018 r., III CNP 9/18, OSNC 2018, nr 12, poz. 121, z dnia 20 grudnia 2018 r., III CNP 19/18, nie publ., i z dnia 10 stycznia 2019 r., II CNP 2/18, nie publ.).

Wskazany brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, nie publ., z dnia 30 sierpnia 2018 r., III CNP 9/18, OSNC 2018, nr 12,

poz. 121). Uchybienia w zakresie koniecznych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie podlegają usunięciu na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego.

Z opisanych wyżej przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

aj